

proslov

“Kazalište” ide dalje, i to, što nam je naročito drago, napokon hvatajući ritam izlaženja. Ovaj broj je prvi dvobroj ove godine, a do kraja godine nadamo se objaviti i drugi dvobroj čime bi ispunili zadanu si normu.

Kao što se vidi iz sadržaja, u ovom smo broju u rubrici Teorija objavili sva predavanja sa simpozija Matice hrvatske o Hrvatskoj komediji 20. stoljeća što nam je na neki način odredilo izgled broja. Naime, zbog veličine tog bloka neke su nam uobičajene rubrike preseljene u idući broj (portret, velikani hrvatske scene, novi prijevodi, kazalište u ratu, predstavljanje svjetskih književno-lingvističko-filozofskih teorija...), a neke smanjene na jedan, ali ne manje vrijedan, prilog kao razgovori na temu (Nebojša Borojević Borko, u povodu 25 godina kazališne družine Daska) ili međunarodna scena koja ovaj puta donosi samo jedno i to prigodno pismo iz Londona, Haroldu Pinteru za rođendan. No, raznovrsnost i kvaliteta ovih objavljenih priloga sa simpozija, kao i sama tema koja je godinama zanemarivana, opravdava takav potez, a drago nam je da smo ujedno napravili i velik dio posla na idućem broju.

U rubrici Hrvatska scena zadržali smo način predstavljanja predstava s "pogledom iznutra" (viđenje nekog od sudionika predstave) i "pogledom izvana" što je, koliko je nama poznato, jedinstven način prikazivanja predstava (*copyright* "Kazalište"), ali koliko god taj način predstavljanja predstave bio vrijedan (jer donosi sliku koji uobičajeni kritički prikazi ne mogu donijeti), ipak ima i svoja ograničenja. Ako nema jednog pogleda, najčešće je problem s onim "iznutra" jer sudionici predstave nakon nekog vremena odu u druge projekte, nema niti prikaza predstave. To nam se je dogodilo u ovom broju s dvije riječke predstave koje smo željeli prikazati - *Pet vrsta tišine* u režiji Laryja Zappie i Calderonov *Život je san* u režiji Zlatka Svibena. Nedostaje nam još jedna, u početku odabrana predstava, splitski *Cyrano de Bergerac* jer je navodno skinut s repertoara.

Iako je tema broja obilježavanje pedesetgodšnjice Akademije dramske umjetnosti, još se jedna tema, bolje rečeno fenomen, nametnuo svojom aktualnosti - fenomen nove europske i hrvatske drame koji je prikazan u primjeru tri zanimljive drame koje su napisali hrvatski glumci (što je fenomen samo po sebi), a opisan ne samo unutar rubrike Fenomeni nego o njemu odlično govore i autori prikaza o festivalima - Brešan (Marulićevi dani) i Ivanković (riječki MFMS).

Što se koncepcije tiče, i dalje ostajemo afirmativni kroničari kazališne "glavne struje", estetike za koju vjerujemo da je ne samo dominantna nego i da ima dovoljno vrijednih ostvarenja koji zaslužuju časopisni zapis za budućnost. Iako se mi bavimo uglavnom hrvatskom kazališnom scenom, ne zanemarujemo ni zbivanja u svijetu. Da smo na pravom putu i da upravo za takvim tipom časopisa postoji potreba uvjerila nas je, osim odjeka kazališne sredine, i potpora financijera (Ministarstva kulture i Gradskog ureda za kulturu) kojima zahvaljujemo jer nam to znači puno više od odobrene brojke na papiru. Za nas to znači prepoznavanje naše poetike i njezine potrebe i na tome im zahvaljujemo.

Sanja Nikčević